

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

Tady je čestmír strakatý, vítejte u dalšího dílu mého podkástu.

Moc díky za všechnu podporu na hero-hero.co o lomenu čestmír, nové rozhovory, každý pátek a úterý.

Nese mým hostem, spisovatel a režiser Patrick Hartl, jeden z nejspěšnějších spisovatelů v Česku. Vítám vás to výden.

Výden.

Jeden z nejspěšnějších, jak vám to zní? Jak vlastně jste se vyrovnal s tím, že jste opravdu v túle chvíli v postatě nejčtenější?

Já se to snažím nevnímat, protože mě to stresuje a je mi z toho úzko, protože nevím, čím to je.

Takže a já jsem takové jako, já tvořím tak, že si hraju jako dítě. Já jsem hravej a nápady mě napadají, když mám nárok nachybu,

když si to může jako přeláca dýnak tu bábovičku, když si můžu ten model změnit, když můžu změnit jeho koncept,

když mám pocit, že si nikdo na mě nedívá, když mám pocit, že nejsem pod drobnohledem,

když mám pocit, že nemusím být neumilné, já potřebuju mít možnost udělat chybu.

Svobodu.

Potřebuju svobodu strašně moc a potřebuju vlastně jistou míru nezájmu.

Když si staví hrad z písku, tak ono si tak jako spontáně staví tam něco zhodí, něco zase předělá, tak dále,

když se na něj začne dívat dvě stě lidí, takže že byt nervózní a předstane stavět,

protože prostě ta radost z toho stavení je jako podmíněná nějakou samotou a nějakou eliminací stresu.

A když takže já vlastně se snažím nevnímat ty společenské dopady toho, co jsem postavil, a bych moh stavět dál z radosti a schutí a nedostal jsem strach, protože když já píšu proto, abych natchnul ty lidi, co to budou příst.

Já hrozně toužím, potom aby byli natřeni lidi.

Natření, to by přidete...

Je to strašně ambiciozní.

Potřebuju, aby mi to dělalo radost, abych to dělal schutí, jinak to dělat nebudu, jinak prostě já neumím dělat věci z donocení, jsem z to jako nesvůj,

takže já vlastně by hrozně byl rád, kdyby byli lidi natření,

nevím proč jsou spokojení, když čtou moje knížky a takže jsem nervózní,

nevím, čím to je, tak se snažím na tím nepřemýšlet.

Patrikuje to asi tím, že to vytěsní, že to asi pro ty lidi píše to je dobré.

Jako to je banální odpověď na tu otázku?

To jo, dejme tomu, ale já jsem jako přemýšlí vější, než tahle odpověď,

takže já bych potom neby zajmalo, co z toho, co píšu,

jaký aspekt toho mího psaní je tím rozhodujícím, proč to lidi baví.

A to já nevím, já to neumím, protože píšu vymýšlím strašně spontáně

a potom to ráci o ten můj mozek, který je logický, zlejská logiky dost jako výkonej,

tak já ho pouštím jenom do toho procesu práce, který může být kalkulativní,

ale ne do toho, který je základní, ten fundamentální, ten inspirativní.

Co je znamená, o čem budu psát, to rozhoduju pocitem.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

A až ta, až potom to rozpívávám to svoje psaní ráci, a to jest je člověk úspěšné nebo ne, tuším, že souvisí s tím, že nějak vypráví příběhy, který prostě lidi zajímají a vypráví je způsobem, který je baví.

No ale já to neumím analyzovat, nemám žádný data, takže můj logický mozek ráciho mě nepomůže.

Vzíte se, že kdybyste se řekl, teď napíšu úspěšnou knihu, takže vlastně nevíte jak.

No tak to nepochy mě netuším.

Já jenom tuším, že musím jako tuším, musím to udělat jako schutí tak jak já chci.

To vím, to vím, to to vím.

No ale jako to není žádná, pevná, jako hodnota, nebo konstanta, které bych se mohou držet, takže vlastně, abych nebyl snaživej v nějakým blbím způsobu,

tak se snažím vytěšňovat tu nějaký fakt, že to je čtený.

A vedle toho, když je divadlo a tam režírujete a píšete hry,

tak to je vlastně sobodnější, protože tam přijde těch z pár set lidí,

nebo nějaké lidé, ale rozhodněné statisíce,

a rozhodně to nebudou probírat na sociálních sítích a v mediích,

a nebudou říkat ten hard rock, to zase napsal, důbre, blbě a tak dále.

Svobodnější to je předeším v tom, že je nás tam víc, to je kolektivní práce,

takže já to vymyslím, taky teda mám mnohem víc dat, jako neporovnatelně víc dat,

protože já napíšu komedii, ja píšu jenom komedii, protože mě fascinuje,

když se lidi smějou, já mám rád lidi, já hrozně mám rád lidi,

a nechci být sám, a když člověk režíruje Dostojevského,

který jsem třeba režíroval v divadle v celetné s Martinem Hofmanem,

tak tam lidi sedějí zařezaní prostě soupe, vyřízení, mělčí a potom stoupnou

a jsou natřeni, jak to Martin zahrál, ale hodinu a půl prostě to je pro mě utrpení,

protože vlastně nemám žádnou spetnou reakci.

I komedie, když člověk napíšu komedii a potom se každý večer tam

jako směje šestset lidí, v jakým si euforickým stavu,

protože prostě je to fakt baví.

Tak člověk má pocit, že to má smysl, má pocit, že jsou částí jakého si k mene,

jako že jeho vzalí do k mene, že jako může s ní má bejt, s tím lidma.

Tam pospolitost.

Jo, jo, je tam pospolitost, jsou náležitost.

Člověk má data. Člověk, když přijít na to představení, tak všecy reakce

ví, jaké byly, jak se smáli tady, jak se smáli tady, kdy bylo ticho,

kdy překvapivě se smáli jinak, než jsem myslel.

Prostě vlastně vidí živě ty reakce.

Když člověk napíše knihu, tak žádnou reakcí živě nevidí

a taky by mu to nebylo k nicomu, protože má když se člověk směje na hlas,

nebo se musí mě jako oči, nebo prostě když je dojatej,

tak to vlastně není poznat. Jo, člověk by musel mít, mě by bavilo.

Jak mají kardiologové záznamy EKG, tak kdybych mohl napojit

jako par set čtenářek a čtenářů na takovéhle gráv,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

pak si zítí data, mít nějakého chytropeda, který to zhodnotí a řekne mi tady, tady byla obava o postavu, tady bylo vzrušení z toho, co se stane zítra, a bla, bla, bla, bla, tak to bych potom dokázal výhodnotit a pak bych se přestal bát reakcí, protože ten můj kalkulativní mozek, který je výkonej tak, že se o něj můžu opřít a spolehnout senaní, tak on by mi vygeneroval metodu psaní.

Ale protože žádná data nemám, tak jedu fakt napocit komplet a navíc jdu napocit dva roky, bez to, jako vlastně se mou opravdu odříznutý a pak každým výsledkem vyplknu a jedinej, kdo to se mnou vlastně řeší pořády moje žena, která čte moje všechny kapitoly, ale první půl rok, když vymyslím příběh, tak moje ženě nic neříkám, protože potřeba by potom četla ty kapitoly bez vědomí toho, kam směřuje příběh.

Takže ten půl rok, ten fatální půl rok, to je znamená to, kdy vymyslím, o čem budu vyprávět a jak, tak s tím jsem sám a bez jakýchkoliv vdat.

Takže jsem vyprsknout to je do vesmíru a jediné, co se můžu spolehnout, je to, že mě to baví, že mě to těší.

Mě se líbí, jak vy mluvíte o tom střetu dvou mozků, dvou toho logického a toho jakoby emotivního, toho inspirativního, protože vy, když mluvíte o tom, jak pracujete, tak říkáte, že to je vlastně takový, jako chaos trošku, že vám ty myšlenky vám různě běží a když jsem četl, jak o tom mluvíte nebo poslouchal, tak mě to zní, jak kdyby to bylo trošku takové, jakoby adhd, že prostě různě odbíháte od myšlenky k myšlence, je to takový, jako gejzír řekněme.

A na tím je ale ta logická část, která to prostě naplňuje a vy jste zároveň velmi sofistikovaně plánovací tě překněme, takže víte, co budete dělat za rok, za dvě. Musíte si naplánovat kapitoli, kolik budou mít stránek a tak dá lečile, to je vlastně, na jednu stranu je to extrémně podkontrolu a naplánované, ale na druhu stranu vy vlastně ten váš proces je velmi, jak vy říkáte, intuitivní, velmi tak výdivokí.

No, no, ano, je to tím, že ve mě je, já jsem přecitlivělej a jsem erupční a temperamentní emocionál, jako jsem temperamentní a všechny ty podstatní krásný věci vznikají v takových, jako neřízených myšlenkách

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

to o čem, co by mě bavilo, co by mě zajímalo, co mě vzrušuje,
co na co nemůžu přestat myslet.

To jsou ty jako krásný věci
a potom mám to štěstí, že mám ten mozek,
prostě to je důležitý, to mám po rodičích a po poji hročích,
mám to štěstí, že mám ten mozek,
který vlastně kterému předávám v určité fázi práce to řízení
a on mi to, on ty eruptce jako začne organizovat
a systematizovat a potom je možné vlastně vyprávět,
třeba od vyprávět román, který má 400 stran,
protože to není možný dělat jako gejírovým,
teda systémem, to to nejde,
jako je třeba ty emoce velice přesně řídit,
aby měli potom dopad, aby ten, kdo to čte měl zážitek,
nejako, že já tam vybliju nějaký bordel
a bůj doufat, že se to povede, to prostě nejde.
Proto já taky vím, vždycky než začnu psát,
tak už vím celý ten celou osnovu příběhu
všechny kapitoli, co se stane,
kdy, vím začátek, konec, a vím,
že třeba když

nějakou podstatnou věc nadhodím ve 3. kapitole,
takže se ve 12. vrátím, to je důležité,
protože ta organizace toho emocionálního bouření
je určité, tak určitá jsou část krásy.

Jako určitá jsou část krásy.
No a já vlastně vždycky vyprávím
o tom, čeho se bojím.

Jo, to je moje neinspirativnější,
jako túlně, bezedná,
co já jsem bázlivý.

Já se bojím všeho, co nemám podkontrolu.

Já jsem velice puntíčkářský, modelář,
a když cokoliv, co mám z odpovědnosti
a můžu nad tím jít kontrolu,
tak se to fakt nebo jím vůbec.

Jak melej je tam jakákoliv proměná,
a já kontrolu strácím, na příklad,
když jsem oblíbený, a nevím proč,
tak jsem nervózní a potřebuji to nějak racionální
zpracovávat nebo vytisňovat a to je problém.

A já vlastně píšu teda o tom,
čeho se bojím, na příklad,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

třeba, když máte oceán,
a máte se jít koupat.
Tak já si představím toho žraloka,
který tam je,
jedu na té ločce v té své představě
a mám tam skočit do té vody.
Skočím, a v tu chvíli fantazie se rozjede
na plné obrátky, co všechno si může stať,
kdy ten žralok přijede ze předů, ze zadů,
co všechno vímo žralocích,
jakým jsou jsem zareaguju,
jestli bych byl klidnější,
kdy tam byl se mnou můj syn, nebo nebyl bla, bla, bla.
A to mě odstartuje vlastně po tom přemýšlení,
když je to dostatečně velký ten strach.
Tak se k tomu vracím
v té přípravě, v těch svých erupčních myšlenkách,
až už vím, že o tom musím psát,
protože mě to úplně fascinuje.
To teď byl takový jednoduchý, debilní příklad,
ale každá moje knížka začíná takovou hlé situací,
kterou v životě můžu zažít,
to je důležitý, a vždycky píšu jenom o tom,
co se mi může stať,
takže vztahy, jejich vzniky a rozpady,
které jsou logicky mimo kontrolu člověka často.
Česně tak.
Láska, nevěra, smrt, nehoda.
To, čo se obáváte u svých dětí, u své ženy,
prostě to je to, co mě zrušuje, protože to nemá podkontrolu,
a protože bych hrozně chtěl, aby to dobře dopadlo.
Já tudí, že hrozně toužím potom,
aby všechny moje příběhy dobře dopadli,
že vy vlastně těmi příběhy kontrolete svůj život.
Vytvářím si aquarium, ve kterém žiju.
Já to dopadl, já hrozně toužím potom,
aby všechny moje příběhy dobře dopadli,
protože jsem začal každý s tím,
že se bojím, aby to nedopadlo špatně.
Takže pak dělám všechno proto, aby to dopadlo dobře.
A potřebuji u tomu věřit.
To je důležitý, potřebuji u tomu věřit,
co znamená, ty postavy musí najít cestu,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

která je uvěřitelná a kterou já dokážu akceptovat.
A teď jsem což chtěl říct, a zapoměl jsem to,
a to se je škoda, protože to bylo dobrý.
Já nevím, co jste říká, ale co jsem chtěl říct.
No, ne, tak to jsem prostě zapoměl.
Bylo to se, to se samozřejmě stane,
jestli to bylo něco k tomu...
Teď jsem neřízený, teď jsem neřízený.
Ty kontrolete toho životu tohoto nebylo.
No, ono je to dojistí miny vlastně zajímavý,
že někdo může mít ty vaše příběhy,
jako vlastně banální vztahové komedie, řekněme.
Je to chybně může vidět na druhou stranu,
ale vy říkáte, že to vychází ze strachu.
A z toho, čeho se vlastně bojíte.
A když říkáte, že se dojistí a mě jde,
třeba bojíte toho, že nevím přídete o ženu, kterou máte.
Tak to je ten strach, s kterým tam pracujete.
Jistě, to je to, co mě přijí na psa Roman.
Já vlastně nemám pocit,
že knížky, které píšu, jsou vtipný.
Mě to tak nepřídete, když to je to.
Já si potom, já jsem do vám drbel dostro,
já si s tím jako, já mám hrozně rád humor
a hrozně rád se smějí, hrozně rád.
Takže kde to dé, tak si takhle jako rád,
jako upšauknuje byl báslovou,
ale do toho příběhu rád ten humor pustím.
Mě to dělá jako dobré,
ale vlastně vždycky ten příběh vypráví
nějaké úzkostí, kterou je třeba překonat.
Já tam toho humoru dávám hodně,
protože jsem vlastně veselej.
Takže potom nakonec třeba lidí mají milný pocit,
že to je humoristická literatura.
Ale když ten humor dává, to tak asi je.
Vlastně, tak asi je.
A pokud se rád smějíte, tak mi dává smysl,
aby v tom příběhu, který vy tvoříte,
a je proti tomu strachu, aby ten humor byl,
protože to vám je asi příjemné a přidozené.
Je to tak, prostě, je to tak, s toho mám radoz.
A když se vrátím zpátky, tak kdyby jste začínal psát,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

a vlastně jste psál cencejí první úspěšný román
o tom, co jste přetím točil několiklet ulici
a mělste tam takovéto období,
když jste přetím ulici, ale byla tam
fázené istoty, řekněme.
Tak pokud jste říkal na začátku,
že vlastně vy potřebujete svobudu
a potřebujete vědět,
že si můžete dovolit neuspět, řekněme.
No, ano.
Ale tohle hdy neměl.
Myslíte přípzaní ulici nepotom?
Potom.
Když jsem jako se rozhodl, že napíšu ten román,
jsem měl to štěstí, že jsem měl peníze
na 3 měsíce do předu,
že nám měl, že o malý hnek byl maličkej,
že jako měli jsme hypotéku, blá, blá, blá.
To byl problém. Takže jsem věděle,
že mám 3 měsíce na to vystřejit se do vesmíru
a já jsem strašně chtěl.
Já jsem strašně chtěl lítat.
Já jsem byl ulopatý na tom serialu ulici,
kde prostě jsem je teda lopatou házel ty situace
a snažil jsem se to dělat co nejlípale,
nebylo toto co po čem jsem to úžil.
Takže jsem hrozně byl nadrženej na to vjádřit se
a ta nadrženost byla větší než strach prostě, tedka.
Ta byla větší než strach
a taky jsem neměl, co stratí na se mikoho nezajímal.
Takže očekávání byla nulová.
Proste stratit, nevím, dům byt, hypotéku.
Ne, ne, ne, toto já jsem poslechyl swůj racionální moze,
který řekl, že to būj psa 3 městící a díl ani týden.
Takže jako já jsem to měl připravený, tak já jsem potom...
Takže to vlastně nebyl takový jedysk, jak se může zdá?
Byl to, jenom ryskoval jsem jenom to,
že už nebudu moc lítat.
Jakože mám jednu možnost vzletet
a buď toto lidi zaujíme nebo ne
a že víc jich nedám, protože jsem chtěl,
aby hlavně rodina byla vbezpečí
a aby já se cítil jako někdo,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

kdo neprožívá svůj velemužnický život,
ale kdo prostě jako...
Ne tomu rozumím, ale pokud řeknete, měl jsem jednu možnost létat
a chtěl jste létat.
A když jsme v té analogii,
tak jako to přece musela být stres,
protože jste viděl, že máte jednu možnost.
Ale měl jsem to plně pod kontrolou, záleželo to na mě,
jak já to napíšu, že se se nebál tolik.
Já jsem si věřil, že to jako nepokazím.
Potom byl takový jako trošku zvlášť,
že první dva roky se té knížky
prodalo jenom 5 000 kusů
a potom za další dva roky asi 180 000 kusů.
Ale těch první dva roky jenom 5 000,
takže to jako se nevypadalo,
jako že jsem...
Na čím to bylo?
...se buhu jak víc startoval,
jako fak de.
Na konece, jo.
Na konec ano, ale ne, na začátku, že...
Pokud vím tak té nové knížky,
která teď půjde ve námi,
se bavíme ještě předtím,
než půjde ve námi,
ale možná, že ten rozhovor lidi
uslyší už, když je Venku,
tak té od začátku má být snad 220 000 kusů,
nebo tak nějak, což je...
Což je po...
Jo, jo.
Řekněme, tak čím to bylo,
že to trvalo dva roky,
než se to lidi...
Já to netuším.
Řekl.
Jako to je právě to, co netuším.
Nebo respektive tak jako...
Neznali pro mou práci,
vlastně lidi neznali mou práci,
neznali ty příběhy,
které já mám v hlavě,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

nebo který mám potenciálně v hlavě,
prostě je to každý jako tvořivej člověk,
někdy začíná,
prostě vlastně lidi nejsou zvědaví
na každou knížní novinku,
prostě nejsou úbec, no.
Takže vlastně,
až potom ten zájem,
až když jsem napsal malý pražský erotikon,
tak tam se to nějak
jako prolomilo tam hned
ta o tu knížku bezájem,
možná, že to byla,
bylo téma,
nebo název,
nebo já nevím, co.
A zpětně, když přečetli si malý pražský erotikon,
tak kupovali tu i tu první,
a už to potom,
už pak už se to se celé změnilo.
Ale na začátku prostě,
já hrozně faním všem mladým autorům,
protože to je fakt jako těžký.
Já jsem,
já jsem se dostal,
tak knížka se dostá
do knižních regálů,
jako v knížkupestství,
jenom proto,
že mě pomohla
Eva Holubová,
Jiri Menzel a Milan Lasica,
kteří mi napsají do poručení na obál,
protože bylo řečeno vydavateli
že pokud nebude nějakýméno
ze předů a zezadu,
takže se moco mluví,
ale do novinek to nedají,
jako do regálu,
že to půjde do regálu pod h,
takže bych skončil v h,
jako artl,
takže prostě

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

Eva Holubová napsá do poručí ze předů,
přečetla to,
a Milan Lasica
a Jiri Menzel si to taky přečetli
a já kdybych je neznal,
protože jsem vlastně dělal v divadle,
že moh jsem zavolat
Jiri Menzel, moh jsem zavolat
Milanový, Lasica a Eva,
tak bych to do poručení tam neměl,
takové to komerční do poručení,
který samozřejmě bylo
na základě to, že si jim to líbilo,
tak byste úspěš díky z námostem.
Já jsem úspěš díky zápřej,
jinak bych to šlo do h,
tak díška by šlo do h,
a my z to 5000 kusů by se vydpravilo 500 kusu
a bych to už by druhou nevydával,
protože to už by byla blbost,
to už by finančně nedal do hromady.
Takže je těžký...
A co těch autorů,
který nemají neznej Evu Holubovou a Jiri Menzla,
bédavatel jim řekne,
že je dá do h, nebo některý nám?
Já myslím,
že je tady spousta vydovatel,
kteří budou jako nějakos vícení,
ten trh nejí tak velký našťestí,
český,
takže když člověk vytískne 5000 kusu,
tak vlastně zaplní kních kupetství,
když jste v Americe,
tak pokud nevytísknete
jako půl milionu kusu,
tak jako v oháju žádná nebude.
Rozumíte mi,
už jenom počet kních kupetství
prostě nějak determinuje.
Ten tak je to na vydavatelích
prostě, aby črtli a zajímali
se o nový lidi, protože mezi ní má,

nepochybně
jsou velký talenty,
který potřebou jenom jako trochu pomoc
já se tam přiznám,
že nečtu, takže prostě tedka
mluvím jako trochu.
No k tomu jsem se chtěl dostat.
Trošku tedka na tenkým lidě jsem,
ale jako chci věřit,
že jsou ti vydavatele osvícení.
No k tomu jsem se chtěl dostat,
že jste spisovatel, který nečte.
Já tomu vysvětlení rozumím,
ale nebo povězdte ho.
No protože já jsem z těch písmen
už úplně jako vyrízený,
já úplně z toho blíhu,
já se potřebuji odpočinout,
a neodpočinout jako
relaxovat, já potřebuji
děchat, protože já celý den
pořád, nebo
roky prostě se zabývám tím,
že transformuji svoje myšlenky
do slov písmen,
používám furtu ABCDU
a z toho dekoduju,
zakodovávám to tak, aby potom
z toho vznikla emoce, a já už
tý písmenka nemůžu vidět, to je jako,
když žerete furt špakety a večer
prostě v žádným přípěji si už nejáte
špaketu, a
tím se, a hrozně faním jako
všem autou, já potom můhle právě
rozumím, ale zároveň si říkám,
jestli pak spisovateli nemůže chybět
nějaké srovnání právě s těmi
talentovanými kolegi, nebo nějaká
jako zpětná vazba, slyšet jiné příběhy,
jiné stely vyprávění, nepochybně
to chybí a vůbec nevím co se
v literaturě děje, prostě jako

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

vůbec, ani ve světové, ani
pro trochu arrogantní přístup.
No právě
proto se trochu stídí, mám také
ruce, protože to tak může působit,
ale ne, arrogantní to
není, protože já mě to hrozně
zajímá, vopravdu, mě to fakt
zajímá, ale já to nejsem schopný
vstřeba, to nejsem schopný číst,
jako, takže
někdy mě moje žena řekne nějaký výruc,
jo, ale... Aže ženačte?
Moje ženačte, jako
o té doby co máme děti, tak čte mí,
ale prostě
tačte a říká mi
něco, ale vlastně
jsem ve vzduchopráznu, jsem
neukotvený, a nemám vědomí
žádných souvyslostí,
co se týče literatury a
trendu a
stidím se, protože mám pocit, že bych
měl to vědět, ale na druhé
straně Milan Lasica
já jsem s ním o to mluvil, ten
hodněčte a tak dál, a on
říkal mi tehdy
literatury konicí z toho nedělej,
já taky nechodím
do dívatla na své kolegy, protože
ani kurva nechodí do práce,
když má volno.
Tak jsem to teda
vzal jako, že Milan
chytrý rozhodně byl
a nějaká
moudros v něm byla, a on se mi
snažil říct ať s tím, jako netrápim,
tak jsem s tím netrápim, protože já jsem
snažilej, a
jsem dost, jako

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

mám rád
profesionální přístup,
takže mám počiš, že
v tom profesionálním přístupu je
součástí vědomý trendu, kdyby moje
cera psalá, tak ji řeknu, měl bys
vědět, co se v té literatu řed' je,
aby vlastně
nějaké jako se porovnávala
s ostatníma dobrýma lidma.
No, ale tak to nemám,
prostě to nemám, protože toho nejsem schopnej,
to je nějaký můj limit, no.
Ale
s vydavej jsem,
s to nedovidnout.
Třeba jednou, jo. K tenové
kníza jste řekl,
strávo jsem ve své fantazie dva roky života, jako
žena.
Jak tohle funguje?
Super.
Jako super to funguje?
Super to i funguje, a je to
strašně příjemný.
Já jsem psal
schodou okolností jsem se zabýval ted'
několik let příběhy, kde byly
hlavními postavajími muži, jo.
Tak to bylo takový testostero nový Vardlatový,
já jsem prostě
já jsem chtěl
udělat nějaký výlet o svěžice,
tak jsem
tak jsem už dlouho
věděl, že budu psal o třech ženách
a protože jsem se těšil na to,
že se budu vcítovat do těch
situací, který oni
zažijou, že budu
si představovat,
jak bych jako žena reagovala
a

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

hrozně to zajímalo, protože
jsem to takhle důsledně
ještě neudělal
a bylo to pro mě napínavý
já
bylo to nebezpečný, to mě bavilo,
že to je nebezpečný, že se ližu
bavilo mě, že jako je to tenky let
že to je jako ryskaňtí
to bylo pro mě jako o svěžující
no je to tenky let
no je, protože já
žena nejsem a nemůžu
si představovat a hrací
s tou představou
jak bych asi jako žena reagovala
pak to jsou pořád fantazie může
je to tak, jako žena
ten výsledek
je
dobrodružnou výpravou
může do světa žen
tak jak si asi ten muž
to představuje, že to tam funguje
na základě toho
co si představuje
a na základě
rozhovoru s kamarádkami
nebo vlastní ženou, který
kde se musel korygvat
učí informační nedostatky
které jako
příroze, jako mám
a myslíte, že to je pravdivý
že to třeba pro některé, že nemůže být
až urážlivé
že tady muž se snaží uchopit
jak se řekneme, nebo já to
jo, já to chápu
že vlastně možná vy byste měl psát
ty varlatové příběhy
že neby měli psát, ty ženské
ale to není tak vzrušující

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

jako vzrušuje
když já se se pokusil fakt o dobro družnou
výpravu a autentický to je v tom
že
že já nějak podávám
zprávu o tom, jak ten
muž si představuje, že funguje
ten ženský svět
je to jako výlet
pana Součka tentokrát do 15. leti
to bude takové knížky
že tak já jsem tentokrát
takže to je v polovině
takže to je výlet patrika Kincela
do ženského světa
patrika Kincela, to by byla krásný
patrika Kincela
tak rastí
sledujte MMA
zrvá se to ménu v někde před před
to by bylo asi zajímavé
to by bylo taky dobrý
můžeme jít další kniha
a to možná
moc děkují, že jste doposlouchali
až jsem zbytek
rozhovoru, nejdete na hero-hero.co
o Lomeno Čestmín a uslyšíte
v něm třeba tohle
jsem se do toho vcítil, do těch situací
těch žen, tak jsem měl pocit, že nejví
z problému dělají tých hlaví
pro právo paní čtvrtlíková napsala
knižní telenoveli podporující
vše možné džendrové stereotypy, seksizmus
a myzogini
tak se to představte, že teleti ženy
teď budoucí z váš Roman Gazeli
co si asi řeknou
a bojím se toho
protože
se bojím nepochopení
bojím se, že

[Transcript] Čestmír Strakatý / Patrik Hartl. Stres a chaotická tvořivost, bolestivá kritika a ženy, ženská fantazie

ta investice citová
kterou jsem narvál do těch
kniž se obrátí proti mě
že
někdo nebude rozumět
tomu, že jsem to myslel dobře
Já myslím, že všichni bychom chtěli, aby byly
všichni z naší práce načení
Já to bych byl rád
když neslychkať, když rozhovor byl
Já vás ani nechci mít kontroverzní
je to nebaví byt kontroverzní
ale takový není svět přece
Neumím si představit ty chlapy
jak vláčí nějakou holku po zemi
polo na hou mrtvou
a volaj hurá
Já to tohle tomu
to neumím, jako ani to neumím
spracovat, jo? Teď se mi chce
brečet, protože jsem přecití
i moje žena chce trochu lásky
Takže
a já ji mám hrozně rád
můžu být často, že si na nějakov
vzpomenu
Jako mezi Pulp Fiction
a Marketo Lazarevou nevidím
rozdíl, jako
v emocionální percepce
svoji, prostě mi to vzruší stejně